

Arrest

nr. 84 849 van 19 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van gemengd Oezbeeks-Oeigoerse origine. U werd geboren op X in Bishkek (Kirgizië), waar u ook woonde.

Begin april 2010 werd het marktstandje van uw man E.E.(...) (OV X) vernield. Later ging uw man terug naar zijn standje. Hij werd tegengehouden of meegenomen door politieagenten. Op 26 juli 2010 ging uw man zich aanmelden bij de politie. Op 29 juli 2010 kreeg u een telefoon uit het ziekenhuis, waar uw man

gehospitaliseerd bleek te zijn. U bezocht uw man vier à vijf keer in het ziekenhuis. Op 5 augustus 2010 werd uw man ontslagen uit het ziekenhuis. Hierna gingen jullie met de auto naar Belovodsk, waar jullie verbleven tot jullie vlucht naar België.

Uiteindelijk verliet u Kirgizië op 19 oktober 2010. U vloog met uw man en uw kinderen vanuit Bishkek naar Moskou. Op 31 oktober 2010 vertrok u met een minibusje vanuit Moskou naar België. Op 3 november 2010 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, een document over uw dochter Fatima, uw diploma en de overlijdensattesten van uw beide ouders.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw man kende in uw land van herkomst. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (vragenlijst DVZ, 3.5 en CGVS, p. 4 en 6). In het kader van de asielaanvraag van uw man E.E.(...) (OV 6.715.705) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw man E.E.(...) (OV 6.715.705) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

" Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kirgizië problemen heeft met de politie. Deze problemen ontstonden nadat uw standje op de markt in brand werd gestoken.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst zijn uw verklaringen met betrekking tot uw ontsnapping uit de rijdende auto in juli 2010 weinig aannemelijk. U stelde dat u zich op 26 juli 2010 ging aanmelden bij de ROVD van Bishkek. U verklaarde dat u hier twee dagen werd vastgehouden. Op 28 juli 2010 werd u door twee of drie mannen in burger met de auto ergens naartoe gebracht. Een man, S.(...), zat aan het stuur. Naast u zat een politieagent, T.(...) genaamd (CGVS, p. 17-18). U was niet geboeid, mede doordat u de voorbij twee dagen zwaar was mishandeld. Zo werd er met een gevulde fles tegen uw lichaam geslagen om u schuld te laten bekennen, wat u niet deed. U stelde dat u vaak geslagen werd, vooral op uw hoofd. U stelde dat u op de dag van uw ontsnapping "daadwerkelijk heel zwak" was omdat ze u persoonlijk hadden toegetakeld. U stelde dat u wel kon wandelen, maar niet snel en alles deed pijn. Bovendien stelde u dat er op 9 juni 2010 al een hersenschudding bij u was vastgesteld (CGVS, p. 17-18). U wist niet of de mannen die u vervoerden met de auto, gewapend waren. U zag geen wapens maar u dacht dat ze gewapend moesten zijn omdat ze bij de politie werkten. De vorige keer toen u werd meegenomen naar een gebouw, op 10 april 2010, hadden diezelfde ontvoerders, S.(...) en T.(...), u immers een pistool laten zien (CGVS, p. 12 en 18-19). De mannen die u vervoerden, spraken een soort geheime politietaal tegen elkaar. Toch begreep u dat de mannen u iets ergs wilden aandoen. Op een bepaald moment reden jullie in de stad. Een paar honderd meter voor de stoplichten, toen de auto veertig à vijftig km/u reed, duwde u de politieagent naast u met uw linkerelleboog, sloeg hem hierbij tegen zijn kaak en schouder en sprong u uit de auto. Hierbij belandde u met een zware klap op het asfalt en verloor het bewustzijn. U stelde dat u zo onverwachts uit de auto sprong dat de agent die naast u zat, niet de tijd had om te reageren. U stelde dat de agenten niet terugkeerden om u te vatten nadat u uit de auto sprong (CGVS, p. 19). U verklaarde dat de mensen die u meenamen in de auto, ook later niet meer terug kwamen om u te halen (CGVS, p. 23). Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat u, met uw toendertijd bijzonder zwakke gezondheid na twee dagen mishandeling, de - potentieel gewapende - politieagent die naast u zat, kon uitschakelen door hem eenvoudigweg een duw te geven, en vervolgens uit een tegen 40 km/u rijdende auto kon springen. Geconfronteerd met deze onwaarschijnlijke situatie stelde u dat u uit de auto sprong op een plek waar veel voorbijgangers waren (CGVS, p. 19). Dit doet niets af aan de onwaarschijnlijkheid van het feit dat u erin slaagde om met uw slechte gezondheid uit een rijdende auto te ontsnappen, met een politieagent die naast u zit. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u het niet wist en dat u blij was dat u uit de auto kon ontsnappen (CGVS, p. 19). Hiermee is de onwaarschijnlijkheid niet verklaard. Door uw weinig aannemelijke verklaringen over uw ontsnapping, die het laatste incident vormde dat u in uw land van herkomst kende voor u naar België kwam, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uitgehold.

Daarenboven kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar twee foto's van uzelf en enkele medische documenten voor.

De twee originele foto's van uzelf die u indiende, zijn ongedateerd. Op de foto's staat u afgebeeld met een aantal verwondingen op uw lichaam. Volgens uw verklaringen werden deze foto's rond 29 juli 2010 in het ziekenhuis gemaakt (CGVS, p. 21). Op basis van deze foto's kan echter niet worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden de verwondingen op uw lichaam ontstonden.

U stelde dat u met problemen aan uw hoofd en een hersenschudding kampt (CGVS, p. 4 en 18). Het medisch attest, dd 5/8/20010, is een uittreksel uit uw medisch dossier, waarbij verklaard wordt dat u van 28 juli 2010 tot 5 augustus 2010 ambulatorisch in het ziekenhuis verzorgd werd. Dit document vermeldt in uw eigen bewoordingen dat u op 28 juli 2010 werd geslagen door onbekenden. Deze beschrijving is bijgevolg niet objectief. Het attest bevat geen concrete specificatie over de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De twee medische attesten van het centrum voor neurofunctionele diagnostiek zijn niet gedateerd. Hieruit kan niet worden afgeleid wanneer deze onderzoeken werden uitgevoerd. Bovendien bevatten beide documenten geen enkele informatie in verband met de omstandigheden waarin u de vermelde medische problemen opliep. Het medisch document, dd 28 september 2010, bevat voornamelijk medische statistieken en diagrammen. Op het moment dat dit document werd uitgegeven, verbleef u bij uw kennis in Belovodsk. U verklaarde dat u praktisch niet naar buiten ging en altijd binnen in Belovodsk bleef zitten (CGVS, p. 21). Niettemin verkreeg u in die periode nog dit document van het ziekenhuis. Dit document bevat geen informatie in verband met de omstandigheden waarin u de vermelde medische problemen opliep. Al deze medische attesten zeggen dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

U stelde dat uw marktstandje op 8 april 2010 in brand werd gestoken (CGVS, p. 9-11). Hiervan kon u geen begin van bewijs indienen. U stelde dat uw ouders nog een of twee convocaties kregen (CGVS, p. 21). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties voldoende authentieke en geloofwaardige documenten voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Aangezien het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas, kan ik ook geen geloof hechten aan uw verklaring dat u uw Kirgizisch internationaal paspoort in Moskou afgaf aan uw passeur O.(...) en niet terugkreeg (CGVS, p. 6-8). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De geboorteakten van u en uw kinderen en uw huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die

het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

De vier originele foto's voor de Beurs in Brussel, betreffen volgens uw verklaringen een betoging van Oeigoeren op 5 februari 2012 (CGVS, p. 5). U stelde dat u in België één keer aan een dergelijke betoging deelnam. U verklaarde echter dat u in België geen problemen kende met de Kirgizische autoriteiten naar aanleiding van uw deelname aan deze betoging (CGVS, p. 5). Tevens voeg ik hieraan toe dat u verklaarde dat u in 2009 deelnam aan een betoging in Kirgizië. U stelde echter dat u persoonlijk geen problemen kende naar aanleiding van uw deelname aan deze betoging (CGVS, p. 5 en 22).

Het document van het World Uyghur Congress, dd december 2010, bevat informatie over de situatie van Oeigoeren in Centraal-Azië en in het algemeen (CGVS, p. 5). Het ongedateerde pamflet van de "Association des Ouïghours de Belgique" behandelt de situatie van de Oeigoeren in China en een incident in een speelgoedfabriek in China (CGVS, p. 5). Beide documenten vermelden niets over de problemen die u persoonlijk zou gekend hebben.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, G.R.(...) (OV 6.715.705), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 17-18), moet het Commissariaat-generaal aanstippen dat uw beslissing niet is gemotiveerd op vaagheden of tegenstrijdigheden, waardoor eventuele geheugenproblemen de motivering niet zouden wijzigen."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte en uw diploma bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw schoolresultaten, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het document over uw dochter F.(...), betreft de vaccinatie van uw dochter. De overlijdensattesten van uw ouders geven informatie over de identiteit en het overlijden van uw beide ouders. Deze documenten bevatten geen informatie over de problemen die u en uw man in Kirgizië kenden en die jullie ertoe zouden hebben aangezet jullie land van herkomst te verlaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, E.E.(...) (OV 6.715.705), zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 84 848 van 19 juli 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van E.E.(...) (OV 6.715.705) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de bestreden beslissing vooral lijkt te steunen op de veronderstelde onwaarschijnlijkheid met betrekking tot de ontsnapping van verzoeker uit een rijdende auto. Verzoeker stelt dat dit eigenlijk niet zo vreemd is. Hij zou de hele ontsnapping zeer duidelijk en gedetailleerd beschreven hebben waarbij hij aangaf dat het verrassingseffect zeer belangrijk was. Verzoeker wijst er eveneens op dat hij van het begin aangaf dat hij zijn ontsnapping deed in een drukke straat met veel voorbijgangers zodat de politieagenten niet zouden durven ingrijpen. Verzoeker meent dat de onwaarschijnlijkheid die de commissaris-generaal hieromtrent aanhaalt in geen geval sterk genoeg is dat de bestreden beslissing in hoofdorde hierop gebaseerd kan worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad is eveneens van mening dat verzoekers verklaringen betreffende zijn ontsnapping van de politie ongeloofwaardig overkomen. Verzoeker heeft tijdens het gehoor gesteld: "(...)Ze dachten niet dat ik zoiets zal doen. Want gedurende 2d lang hebben ze me zwaar mishandeld. En ik was daadwerkelijk heel zwak. Want ze hebben me toch persoonlijk toegetakeld(...)". De Raad vindt het niet aannemelijk dat de twee agenten niet gestopt zouden zijn om verzoeker, die bewusteloos was, terug mee te nemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt namelijk dat verzoeker al meerdere keren door deze agenten was meegenomen en mishandeld. De Raad vindt het dan ook niet aannemelijk dat zij hem plots zouden laten gaan omdat er veel andere mensen over de straat liepen en daarom de politieagenten niet zouden durven ingrijpen. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat de politie in Kirgizië in dergelijke omstandigheden redenen zouden kunnen hebben om de bevolking te vrezen.

De Raad stelt vast dat de verklaring van verzoeker dat hij van 28 juli tot 5 augustus in het ziekenhuis verbleef niet overeenstemt met het voorgelegde getuigschrift van het ziekenhuis waarin gesteld wordt dat hij ambulatorisch behandeld werd in het ziekenhuis. Hieruit blijkt dat hij niet in het ziekenhuis verbleef maar zich ernaar begaf voor de medische behandeling.

Met betrekking tot het feit dat de commissaris-generaal weinig waarde hechtte aan de door verzoeker neergelegde attesten, stelt verzoeker dat deze weldegelijk zijn asielrelaas ondersteunen. Verzoeker stelt dat de foto's en de neuro-functionele documenten weliswaar niet gedateerd zijn, maar dat zij weldegelijk enige bewijswaarde hebben. Bovendien stelt verzoeker dat de gedateerde medische documenten een grotere bewijswaarde toegedicht moet worden. De twijfel omtrent het document van 28 september 2010 kan niet bevestigd worden. Verzoeker bevestigt dat hij in die periode in Belovodsk verbleef, maar meent dat dit niet geheel onverenigbaar is met het verkrijgen van medische documenten. Verzoeker vindt het

onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal al deze elementen zomaar negeert en ze niet eens ziet als een begin van bewijs, aangezien ze het asielrelaas ondersteunen en in geen enkel opzicht incoherenties naar voren brengen.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er vooreerst op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Verder merkt de Raad op dat verzoeker weliswaar aantoonde dat hij het niet eens is met de vaststellingen van de Raad met betrekking tot de neergelegde documenten en dat hij meent dat deze documenten weldegelijk bewijs vormen voor zijn relaas, maar verzoeker weerlegt de aangehaalde motieven geenszins. De motieven van de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd gelden. De Raad wijst er eveneens op dat verzoeker met betrekking tot het document van 28 september 2010 stelt dat het feit dat hij in Belovodsk verbleef niet onverenigbaar is met het verkrijgen van dit medisch document, maar dat hij anderzijds ook gesteld heeft dat hij de convocaties die bij zijn thuis afgegeven werden terwijl hij ondergedoken leefde niet kon voorleggen omdat hij reeds ondergedoken was in Belovodsk. De Raad meent dat deze verklaringen niet coherent en overtuigend zijn en dit ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker wijst er verder op dat het onmogelijk is om bewijs voor te leggen van de vernieling van zijn standje, aangezien de instantie die normaal een dergelijk bewijs kunnen verschaffen, de politie, blijk geven van discriminatoir, gewelddadig en ongefundeerd optreden. Verzoeker meent dan ook dat redelijkerwijze niet van hem verwacht kan worden dat hij een dergelijk bewijs voorlegt.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad merkt op dat het inderdaad misschien niet evident zal zijn voor verzoeker om een concreet bewijs neer te leggen omtrent deze gebeurtenis, maar verzoeker legt ook helemaal geen documenten voor die kunnen aantonen dat verzoeker effectief de eigenaar of uitbater was van een dergelijk standje.

Verzoeker stelt vervolgens dat uit de verhalen van vele kandidaat-vluchtelingen blijkt dat de passeurs vaak paspoorten inhouden en zeggen dat de slachtoffers deze niet meer nodig zouden hebben in België. Verzoeker meent dan ook dat dit element in geen geval zou mogen bijdragen tot de weigering van bescherming. Verzoeker stelt dat hij zijn identiteit kan aantonen en bereid is mee te werken en dat hij hiertoe zijn geboortecertificaat voorlegt (stuk 2). Bovendien stelt verzoeker dat hij familie in Bishek heeft kunnen bereiken die de convocaties heeft opgestuurd, maar verzoeker heeft ze nog niet ontvangen.

De Raad merkt op dat verzoekers identiteit niet betwist wordt in de bestreden beslissing, zodat het neergelegde geboortecertificaat overbodig is. Verder merkt de Raad op dat het niet is omdat veel kandidaat-vluchtelingen stellen dat de smokkelaar hun documenten heeft bijgehouden dat dit in het geval van verzoeker ook zo is. De Raad wijst erop dat het aannemelijk is dat veel kandidaat-vluchtelingen hun paspoort bewust achterhouden vanwege de informatie met betrekking tot de reisweg en de gebruikte

visa die hierin terug te vinden is. Het feit dat verzoeker nalaat zijn paspoort neer te leggen en hiervoor geen afdoende reden voor geeft, doet vermoeden dat verzoeker zijn paspoort net om hoger vermelde reden achterwege laat zoals ook gesteld in de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er eveneens op dat de commissaris-generaal zelf stelt dat er discriminatie voorvalt van Oeigoeren in Kirgizië en dat er eveneens interetnisch geweld was, maar dat dit zich niet vertaalde in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld tegenover Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of het feit dat ze tot deze gemeenschap behoren. Verzoeker meent dat deze verklaring van de commissaris-generaal eveneens als begin van bewijs van zijn relaas moet gerekend worden. Bovendien wenst verzoeker aan te brengen dat de situatie in Kirgizië voor Oeigoeren wel degelijk van die aard is dat zij louter omwille van hun etnische origine of het behoren tot deze gemeenschap een gegronde vrees dienen te hebben om vervolgd te worden. Dit wordt ondersteund door de voorgelegde documenten.

De Raad wijst op de bestreden beslissing die stelt: "(...)Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.(...)

Het document van het World Uyghur Congress, dd december 2010, bevat informatie over de situatie van Oeigoeren in Centraal-Azië en in het algemeen (CGVS, p. 5). Het ongedateerde pamflet van de "Association des Ouighours de Belgique" behandelt de situatie van de Oeigoeren in China en een incident in een speelgoedfabriek in China (CGVS, p. 5). Beide documenten vermelden niets over de problemen die u persoonlijk zou gekend hebben.(...)". De Raad schaart zich achter dit motief.

Verzoeker wijst er tevens op dat zijn relaas bijkomend ondersteund wordt door nieuwe documenten. Verzoeker stelt dat hij deze niet eerder kon voorleggen aangezien ze zich nog in Kirgizië bevonden en dat het moeilijk was ze te bemachtigen en opgestuurd te krijgen. Verzoeker legt nu de scan van een convocatie van de onderzoeksrechter voor, evenals een verzoekschrift tot informatie aan de wijkagent uitgaande van de onderzoeksrechter (stukken 4 en 6). Hieruit zou blijken dat de politie en het gerecht verzoeker actief zochten nadat hij uit de auto ontsnapt was en dat ze eveneens bij zijn thuis langskwamen om inlichtingen te krijgen over verzoekers verblijfplaats. Dit document zou bij verzoekers thuis geleverd zijn nadat hij reeds ondergedoken leefde met zijn familie bij een oude vriend van zijn vader, daarom heeft hij het niet vroeger kunnen voorleggen.

Wat betreft de nieuwe documenten die verzoeker neerlegt bij zijn verzoekschrift stelt de verwerende partij het volgende in haar nota met opmerkingen: "(...)Wat betreft de andere documenten, wijst verweerder erop dat dit ook kopieën betreffen en dat verzoeker bijgevolg niet aantoonde dat deze authentiek zijn.

Met betrekking tot de convocatie merkt verweerder volledigheidshalve nog op dat uit de vertaling blijkt dat deze convocatie reeds dateert van 17 december 2010 en dat verzoeker dit document pas anderhalf jaar later, bij zijn verzoekschrift toevoegt. Verzoeker haalt geen overtuigende argumenten aan waarom hij dit document niet eerder kon neerleggen.

Bovendien merkt verweerder op dat uit de vertaling van deze convocatie niet kan worden afgeleid om welke reden en in welke hoedanigheid verzoeker zou zijn opgeroepen. Bijgevolg kan deze convocatie de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker niet herstellen. De convocatie bevat evenmin een datum of een uur waarop verzoeker zich zou moeten aanbieden bij de politie, wat uiterst merkwaardig is.

Wat betreft het andere door verzoeker neergelegde document, merkt verweerder op dat dit een – naar alle waarschijnlijkheid – interne brief betreft van de onderzoeksrechter aan de wijkagent met de vraag om informatie te verstrekken over verzoekende partij. Het is echter niet in het minst duidelijk op welke

manier verzoeker een intern document tussen de wijkagent en de onderzoeksrechter in handen zou hebben gekregen. (...)”.

De Raad schaaft zich achter deze motieven en meent dat deze documenten geen bewijswaarde hebben. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen.

Verzoeker meent ook dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft. Verzoeker haalt de definitie van vluchteling en van subsidiaire bescherming aan en stelt dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst meteen ernstige problemen zou krijgen zowel wat discriminatie en geweldsdaden omwille van zijn afkomst betreft als vervolging door de autoriteiten om dezelfde redenen. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal niet voldoende ingaat op de situatie van Oeigoeren in Kirgizië en op de specifieke situatie van verzoeker als lid van deze etnische minderheid en daarom meent verzoeker dat artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn.

Wat de situatie van Oeigoeren in Kirgizië betreft stelde de Raad hierboven reeds dat er actueel niet gesteld kan worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië, zoals blijkt uit de CEDOCA informatie in het administratief dossier.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGART

G. de MOFFARTS